

**Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω
(Ματθ. κε΄ 31-46)**

(19η Φεβρουαρίου 2012)

Τὴν θεμελιώδη ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ προσδοκᾷ τὸν Θεὸ « ...Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος...» ὑπογραμμίζει μὲ σαφήνεια ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἔχοντας ἀποτυπώσει στὸ σύμβολο τῆς πίστεως, μὲ θεοπνευστία καὶ θεολογικὴ ἀκρίβεια, τὰ ὅσα πρόκειται νὰ συμβοῦν στὴν κτίσις καὶ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ Κύριος μὲ τὸν σημερινό Του λόγο ὁδηγεῖ τὸ δημιούργημά Του στὸ τέλος τῆς ἱστορίας του καὶ ἀποκαλύπτει στὸ πλάσμα Του γεγονότα ποὺ θὰ ἐκτυλιχθοῦν μὲ τὴν ἐρχόμενη δευτέρα παρουσία Του. Παρουσία ποὺ ἔρχεται νὰ διοχετεύσει σὲ ζῶντας καὶ κεκοιμημένους τὴν αἰωνιότητα τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ.

Τό θεμέλιο, τὸ κριτήριο καὶ ἡ προϋπόθεση αὐτῆς τῆς αἰωνιότητος καθορίζεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστό καὶ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἔμπρακτὴ ἀγάπη τὴν ὁποία ὁ ἴδιος προσέφερε στὸν ἄνθρωπο, μὲ τὴ θυσία τῆς ζωῆς Του, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ξεπεράσει τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο. Ἡ μίμησή της κληρονομεῖ στὸν ἄνθρωπο «τὴν ἡτοιμασμένην Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀναγνώσαμε ἀπὸ τὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ εὐστοχώτατα χαρακτηρίζεται ὡς τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Κρίσεως καὶ ἀφορᾷ στὴ φοβερὴ περιγραφὴ τῆς δευτέρας Παρουσίας, κατὰ τὴν ὁποία ὁ Χριστὸς ἐρχόμενος ὡς Κριτὴς μετὰ δόξης θὰ κρίνει μὲ τὸ κριτήριο τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης πάντα τὰ ἔθνη καὶ θὰ διαχωρίσει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια.

Ἀπὸ τὸν διαχωρισμὸ αὐτὸν προκύπτει μὲ σαφήνεια τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐνῶ στὸν παρόντα κόσμος κρινόμαστε οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὸ μεῖζον ποὺ καταφέραμε ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, στὸν μέλλοντα αἰῶνα θὰ κριθοῦμε ἀντίστροφα ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο, ποὺ ἦταν καθημερινὸ καὶ προσιτό.

Ἀκολουθοῦν καὶ ἐκτυλίσσονται στὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ οἱ γνωστοὶ διάλογοι μεταξὺ τοῦ Μεγάλου Κριτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους διαχωρίζει σὲ δύο ὁμάδες. Μία ὡς πρόβατα στὰ δεξιὰ Του καὶ ἄλλη ὡς ἐρίφια στὰ ἀριστερά Του. Ὅλοι τους ἐναγόμενοι στὸ πνευματικὸ Δικαστήριο, μὲ μιὰ οὐσιαστικὴ διαφοροποίηση.

Τὴν τήρηση τῆς Θεϊκῆς ἐντολῆς «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» καὶ τὸν τρόπο διαχειρίσεώς της.

Ὁ Χριστὸς μὲ τὸν σημερινὸ Του λόγο ἀνατρέπει τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ μὲ τὸν τρόπο τῆς κρίσεώς Του δημιουργεῖ στὸν κρινόμενο ἄνθρωπο τὴν ἀπορία «Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε»; Ἄν ὅμως ὁ προβληματισμὸς αὐτὸς κυοφορεῖται ἀδιάκοπα στὴν καρδιὰ καὶ στὴ σκέψη κάθε ἀνθρώπου στὴν παροῦσα ζωὴ, τότε οὐσιαστικὰ θὰ φωτίζονται τὰ μυστικὰ κίνητρα τῶν πράξεών του καὶ θὰ ἀπαντᾶται ἡ ἀπορία του.

Ταυτόχρονα θὰ κατανοεῖται ξεκάθαρα τὸ κριτήριό τῆς κρίσεως τοῦ Κυρίου, ποὺ εἶναι ἡ μετάγγιση τῆς ἀγάπης Του στὰ πρόσωπα τῶν ἐλαχίστων.

Εἶναι συγκλονιστικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς ταυτίζει τὸν ἑαυτό Του μὲ τὸν ἐμπερίστατο, τὸν ἐλάχιστο καὶ τὸν ἀδύναμο ἄνθρωπο. Μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ στερεῖται, ποὺ ὑποφέρει, ποὺ διώκεται, ποὺ τελικὰ βασανίζεται στὴ μοναξιὰ ποὺ τοῦ δημιούργησε ἡ ἀδιαφορία τῶν ἄλλων. Μὲ τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο ποὺ συναντοῦμε καθημερινὰ καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀνάγκη του προσιτός.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὰ κριτήρια αὐτὰ ξαφνιάζουν, ἐπειδὴ ὑπερβαίνουν τὴν τυπικὴ ἐκτέλεση τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων κι ἀκόμη περισσότερο ἐπειδὴ δὲν ἐξαντλοῦνται μὲ τὴν αὐτόνοητη ἐκδήλωση τῆς εὐσέβειάς μας καὶ τῆς μονόδρομης σχέσεώς μας μὲ τὸ Θεό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν θέλει νὰ γνωρίσει στὴ ζωὴ του τὸ Θεό, νὰ ἀναγνωρίσει τὸ πρόσωπό Του, νὰ ἐντοπίσει μέσα ἀπὸ τὰ ποικίλα γεγονότα τὴν κρυπτόμενη παρουσία Του, νὰ προσδιορίσει τὰ ἐπίπεδα τῆς παρεμβάσεώς Του, νὰ νοιώσει τὴ δύναμη τῆς ἐπέμβασεώς Του, τὶς περισσότερες φορὲς ἐκεῖνο ποὺ καταφέρνει εἶναι νὰ ἀποπροσανατολίζεται, νὰ σκοτίζεται καὶ νὰ κουράζεται στὴν προσπάθεια συναντήσεως μαζί Του, ἐπειδὴ λησμονεῖ ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴ χαρὰ τῆς παρουσίας Του καὶ δημιουργεῖ οὐσιαστικὴ σχέση μαζί Του, περνᾷ ἀπὸ τὴ συνέπεια στὸ Θέλημά Του. Συνέπεια ποὺ δὲν συμπληρώνει ἀπλῶς τὴν ἀνάγκη τῆς γνώσης, ἀλλὰ ὑπερπληρώνει οὐσιαστικὰ τὸν δυνατὸ πόθο τῆς ψυχῆς.

Τέλος, ἡ δικαιοσύνη τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ διασπιστώνουμε νὰ ἔγκειται στὴ διευκρίνιση ὅτι ἡ Βασιλεία Του εἶναι ἤδη ἐτοιμασμένη γιὰ ὅσους συμπεριφέρονται πηγαῖα καὶ ἀγαποῦν χωρὶς προσπάθεια. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν κατάσταση τοῦ αἰωνίου πυρός, τὸ ὁποῖο δὲν δημιουργήθηκε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ γιὰ τὸ διάβολο καὶ τοὺς ἀγγέλους του ποὺ ἀντιμάχονται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τελικὰ γιὰ ὅσους συμμαχοῦν μαζί τους.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

πρὸ τοῦ πνευματικοῦ σταδίου τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ Ἐκκλησία
γιὰ νὰ μᾶς χειραγωγήσει στὴν ἔμπρακτε μετάνοια, μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν προσωρινὸ
χαρακτῆρα τῆς φαινομενικότητας, τὴ σχετικὴ ἀξία τῆς δικῆς μας πραγ-
ματικότητας, ἐνῶ παράλληλα μᾶς ὑπογραμμίζει τὴν ἀξία, τὸ εὖρος καὶ τὴ
βαθύτητα τοῦ μυστηρίου τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποῖα ἐκχέεται ἀπὸ τὸ Θεό, ἀλλοιώνει τὸν
ἄνθρωπο, προσφέρει στὸν συνάνθρωπο καὶ γίνεται γέφυρα πρὸς τὴν αἰωνιότητά
μας.

Γένοιτο.

π. Ἰ. Κ.